

BUSTER

Av: Kerstin Eriksson, mars -96

Imorgon skulle Buster blivit två år. Men han blev bara ett år och nästan fyra månader. På djursjukhuset sa veterinärsassistenten när hon gjorde iordning för den sista sprutan att jag i alla fall bara haft honom i ett år. Det vore väl värre om man har haft en hund i 14 -15 år. Jag tyckte det var dumt sagt. Men jag sa inget. Sedan när hon fick reda på att jag hade en hund till, tyckte hon att det var väl skönt, så att det inte är alldeles tomt när man kommer hem. Det hade hon i och för sig rätt i. Men det var ju Buster som skulle vara "reserv"-hunden. Det var ju *han* som skulle trösta mig när Baloo någon gång skulle somna in för gott efter ett långt långt pudel-liv. Det var inte Buster som skulle gå först. Men jag sa inget.

Att Buster var sjuk är klart. Men vad han led av får vi aldrig veta. Hade han ont eller var han helt enkelt knäpp. När jag stod där ensam i det kala rummet och tog farväl av min hund, flög tanken om obduktion igenom huvudet. Men när ingen annan nämnde det föll det bort. Att det sedan krävdes för att få tillbaka på livförsäkringen höll i alla fall inte jag reda på (som man kanske borde). Idag ångrar jag att det inte gjordes. Inte så mycket för pengarna, utan för möjligheten att kanske få veta varför Buster uppförde sig som han gjorde. Fast just då hade jag känslan av att ingen skulle få "skära" i min hund.

Det är svårt att säga när det hela startade. Han var väl kanske cirka åtta månader när han började uppföra sig märkligt; Buster älskade mat. Det märkliga var att han morrade åt Baloo efter han ätit klart. Det naturliga vore väl att han vaktade och morrade samtidigt som han åt. Men snart började han även med det.

Buster hade många olika perioder i sitt korta liv. Olika problem uppstod för att senare bli bättre. Det gjorde att jag kämpade så pass länge. Jag tar inte upp allt här. Då skulle berättelsen bli alldeles för lång.

Jag vet inte egentligen varför jag skriver detta. Buster var inte märkvärdigare än andra hundar. Han var inte den första, och lär inte vara den sista som har problem. Det är inte lätt att beskriva det hela kortfattat, men här är ett försök...

Buster kunde göra utfall när man gick in i det rum han låg och vilade i. Speciellt morgonar och sena kvällar. Sekunden efter själva utfallet svansade han runt mig med öronen bakåt, men viftande svans och slickade mina händer. Samtidigt som han hela tiden morrade. Det snabbaste sättet att få honom att sluta, var att tala lugnande eller att ignorera honom. Om man tog ned honom på rygg (eller på annat sätt var hård och dominant) dröjde det "evigheter" tills han sluta morra och blev normal igen.

Buster började också bli "hundaggressiv". Men jag kunde aldrig se något mönster i hans utfall. Ena gången kunde han bli så hysterisk att hans gruffande gick upp i falsett. För att nästa gång vara hur lugn som helst - fast han var inom sitt eget "revir".

Skällande hundar gillade han inte. Spelade ingen roll vilken storlek de var. I grannkvarteret bodde en liten papillon som uppförde sig minst lika illa som Buster. Den var Busters ärkefiende nummer ett. Fast å andra sidan hände det ibland, att trots papillonen bjäbbade så att fönsterrutorna skallrade så rörde det inte Buster ryggen det minsta. Om någon vågade låta sin (snälla) hund hälsa på Buster var han hur underlägsen som helst.

Att ge Buster mat blev en pina. Redan när jag gjorde iordning maten började han att morra t o m mot mig. Medan han åt ville han inte ha någon i närheten. Absolut ingen främmande person fick vara inne i köket. Han morrade och vaktade. Helst skulle man vilja stänga dörren och gå därifrån. Men det gick inte! Han blev för orolig för att äta ensam. Då kom han för att hämta mig. Han visade glatt vägen till köket. Men så fort man satte foten över tröskeln blev det morr.

Min syster kom på idén att mata honom. Alla rutiner ändrades. Buster fick inte se när jag fixade maten. Han fick en ny matskål, och jag gav honom maten i sovrummet. Allt för att inget skulle kunna förknippas med tråkigheter och morr. Näve för näve matade jag honom. Det fungerade. Sakta, sakta vänjdes han att äta normalt igen. Till slut åt han själv, i köket, med sällskap (även främmande), ur hans gamla matskål som vilken hund som helst.

Under Busters sjukdomstid kontaktades tre olika hundinstruktörer, veterinär och kiropraktor. Jag var fullt medveten om att Buster var i sin värsta slyngelålder. Höll han bara på att testa mig? En dag tröttnade jag rejält på hans fasoner, så varje gång han uppförde sig illa, la jag ned honom på rygg. Först tycktes det ge resultat. Men senare den kvällen eller snarare den natten var det första gången han bet mig...

Min pudel Baloo hade varit så gott som livegen inomhus. Men i sin snurrfotölj där fick han alltid vara ifred, där var det "pass". Något som Buster och Baloo själva hade kommit överens om.

Dagen efter den första kiropraktorbesöket (tre kotor satt fel) så hoppade Baloo plötsligt ned och la sig vid balkong-dörren, som han alltid gjorde förr i tiden innan Buster blev "konstig". Snart fattade även jag att Buster kände sig bättre. Han var som en helt ny hund! En fantastisk känsla!! Allt var som en idyll. Ville skriva tackbrev till alla som hade hjälpt mig och Buster.

Tyvärr blev han dålig igen. Efter fyra gånger hos kiropraktorn kände jag att man måste prova något annat. Ryggen röntgades, borrelia- och erlichiasprov togs. I väntan på provsvar, och med ingen behandling alls var Buster värre än någonsin. Det kunde t o m räcka med att jag böjde mig ned för att sätta på honom kopplet, för att han skulle göra utfall. (Följd av ovannämnda underkastelse-beteenden plus morrande.) Proven negativa. Kortison sattes in. Buster blev bättre. Framför allt lugnare. Jag passade på att ha "terapi" med honom för att vänja honom med att bli omskött igen. Kortisonet trappades ned. Till slut blev Buster sämre. Att bli klappad tyckte han om. Men om smekningen övergick till undersökning eller för att ta bort kvistar eller löv från pälsen blev han sur. Otroligt hur blixtnabbt han direkt kände skillnaden.

Semestertider. Vikarierande veterinär föreslår en annorlunda kortisonkur.

Torsdagen den 29 juni -95:

Buster har fått en liten fästing ovanför det vänstra ögat. Min bror, som aldrig i sitt liv har tagit bort fästingar, hjälper mig att ta bort den. Jag håller fast Buster, som envisas att röra ögonbrynet hela tiden. Det tar kanske lite längre tid än nödvändigt. Men inga problem. Lite antydan till morr. Men Buster slutar morra vid min tillsägelse.

Senare på kvällen åker jag och min kompis som vanligt för att träna våra hundar. Buster får självklart vara med. (Han tyckte om att träna.) Mot mitt bättre vetande binder jag upp Buster vid en stolpe när jag ska börja träna Baloo. Buster blir alldeles ifrån sig och gör ett jätteryck i kopplet. Jag sätter in honom i bilen istället.

När vi ska åka hem nämner min kompis att hon tycker att Buster inte ser glad ut. Väl hemma ropar jag på Buster att det är dags för piller (kortisonet). Han kommer glatt som alltid. När jag öppnar munnen på honom för det första pillret morrar han. (Vilket han alltså inte brukar göra.) Jag säger "Nej!" precis som tidigare på dagen med fästingen. När jag ska ge det andra pillret går allt väldigt fort. Plötsligt far han upp i ansiktet på mig. Det tog ordentligt. Blodstänk på golvet. Jag går in i badrummet. Buster följer glatt efter. Det vita handfatet färgas rött. Fem timmar och 12 stygn senare är jag hemma igen. (Jag hade tur. Det var "bara" läpparna som hade fått stryk. Det syns knappt nu.) Jag går och lägger mig. Sätter en grind för dörren. Vill sova ifred.

Tre timmar senare är klockan åtta. Jag är extremt kissnödig. Börjar att ta bort grinden för att komma ut i hallen där Buster ligger. ANFALL DIREKT! Det är allvar. Det här är första gången jag visar öppet tvekan gentemot Buster. Jag är instängd i sovrummet. Att jag var kissnödig har jag nu totalt glömt bort. Efter några tafatta och misslyckade försök att komma ut. (Buster menar helt klart vad han säger!) så hittar jag lite godis i en byxficka. Till slut lyckas jag slänga in godis tillräckligt långt in i köket, så att jag hinner stänga in honom. Jag ringer till djursjukhuset på orten. En telefonsvarare önskar mig en trevlig midsommar. (Resten av Sveriges befolkning firade midsommar en vecka tidigare. Nu efteråt ter sig hela situationen komisk, men då...)

Hur som helst hjälpte Djurambulansen mig att få ut min egen hund ur mitt eget kök. (Buster var självklart hur glad som helst. Något pinsamt, men jag vågade inte chansa, med tanke på "olyckan" kvällen innan. En stor eloge till Djurambulanskillen som var mycket förstående och hjälpsam.) På djursjukhuset tvekar de inte vad som måste göras.

En lång stund efter den lugnande sprutan reser sig Buster mödosamt upp. Han balanserar på vingliga

tassar. Han ser på mig och skäller. (Om man nu kan kalla det för skall, när ens kropp egentligen sover.) Jag tycker det ser ut som han protesterar. Buster vill inte dö. Han vill bli frisk!

Fredagen den 30 juni -95 vid halv tre tiden dog Buster. Innan jag lämnade honom ville jag för sista gången pussa honom på huvudet som jag alltid har gjort, men det gick inte. Stygnen tog emot. Det hela var egentligen en ganska bisarr situation. Hade någon antytt det minsta att Buster kunde bli frisk, så hade jag inte tvekat att försöka. Trots armar fulla med blåmärken och de 12 stygnen. Jag såg inte klok ut.

Ja, hade Buster ont eller var han helt enkelt knäpp? Alla hundinstruktörerna trodde han hade ont. (Och ingen ville träna eller träffa honom innan veterinär eller kiropraktor hade undersökt och botat honom. Men jag måste ju leva med honom. Hur skulle jag under tiden bete mig?) Veterinären (proffs på problemhundar, rekommenderad av den ena instruktören) trodde egentligen ingenting. Han ifrågasatte mest om det var värt pengarna att undersöka honom. (Menade han med det att Buster var ett hopplöst fall?) Kiropraktorn trodde givetvis att Buster hade ont.

Alla jag kontaktade är rikskända hundproffs, och inte någon filur som bara påstår sig vara expert. Men vad hjälpte nu detta? Jag vill inte nämna någon vid namn. Denna gång är det experterna som förblir anonyma. Inte problemhundsägaren.

Hade Buster "Rage"? Vad som talar mot det är att när han hade sina utfall var han dock inte onåbar. När han slogs med Baloo varade själva slagsmålet i bara någon sekund, för att sedan övergå till morrrduell, tills någon gav upp.

Buster kunde verkligen sitt hundspråk. Det var en fröjd för ögat att iaktta Baloo och Buster när de "pratade" med varandra. (Det var inte alltid slagsmål.)

Det som talar emot att Buster hade fysiskt ont är att han trots allt gick på kortison på slutet. Fast å andra sidan om man länge har haft ont är det lätt att man "överbeskyddar" sig själv. Rädd att det ska göra ont igen.

Själv kände jag mig splittrad. Jag saknade Buster oerhört. Samtidigt som jag kände en lättnad att, rent ut sagt, helvetet var över. Jag slipper vara tvungen att hela tiden tänka ett steg före; "Om jag gör så här, hur reagerar han då?" Fast man blev ganska duktig på det. Till exempel: Buster kunde gruffa till om man satte sig på huk bredvid honom där han låg. Trots svansviftningar innan. Hade man oturen att råka tappa någonting nära honom, så vände man bara sidan till, utan att se på honom, så var det inga problem att böja sig ned för att ta upp det.

Jag var fullt medveten om att jag kanske gick omkring med en tidsinställd bomb i kopplet. Som ingen visste när den skulle explodera. Fast jag tycker att jag hade situationen under kontroll..Buster skadade aldrig någon (förutom mig själv.) Möjligtvis skrämde han folk.

Självfallet fanns det många glädjestunder också. Som t ex att Buster alltid sjöng med (ylade) när låten "Zombie" med Cranberries spelades. Jag kunde ibland vakna mitt i natten av att hunden ylade ute i köket. Det visade sig att jag glömt stänga av radion. För mig är nu den låten för alltid tillägnad Buster.

Han gav mig också erfarenheten av att ha "problemhund". Något som kanske varje människa borde få uppleva. Dels för att riktigt uppskatta sin friska hund, och dels för att få större förståelse för problemhundar och deras ägare.

Jag är lite envis av mig. Jag gav aldrig upp springertankarna. Trots att många slog bakut och protesterade vilt när jag talade om att jag åter igen ville skaffa mig en springer-valp. Cirka två månader efter Busters död, stod jag där med en liten åtta veckors springervalp i famnen. För att börja om igen.

Ärligt talat, visst hade jag fått en släng av "springer-fobi". Jag hade lite terapi för mig själv. Varje gång jag råkade möta en springer på stan, frågade jag om jag fick hälsa. Skyllde på att jag skulle skaffa mig en egen valp. Av samma anledning ville jag ha just en valp. Man kan helt enkelt inte vara rädd för en liten valp. Jag var däremot lite orolig hur det skulle gå sedan när den vuxit upp till slynglelådern.

Keaton är nu nio månader och hitintills inga problem,. Han är den goaste hund som finns. (Som även Buster var när han mådde bra.)

Jag måste också beundra Baloo, som for så illa, att han inte fått stora valpskälvan. Han vet hur en valp ska tas. Hur man läxar upp dom och ur man lockar dom till lek!

Slutligen denna lite lustiga händelse:

Jag var ute för sjuhundraelfte gången med Keaton, som var cirka 10 veckor. Så söt som en liten valp kan vara. Som alltid kommer det fram folk som vill hälsa. Av någon outgrundlig anledning tror de alltid att man är förstagångshundägare. (Jag vet inte hur många "goda råd" jag har fått.) Denna gång kom en kille, 30 - 35 år, fram. Han talar om att han har haft en amerikansk cocker-spaniel. Han tycker Keaton är oerhört söt. Därefter fortsätter han med att upplysa mig:

- *Men sedan när de har vuxit upp. Då kan de bli väl så stöddiga och bestämda!*

- *Jo, jag vet*, svarar jag.

- *Och deras käftar*, fortsätter killen, *Helt klart lika starka som en schäfers!*

- *Jo, jag vet*, svarar jag. Kunde inte låta bli att klia mig lite på ärren på läpparna. Jag tänkte att de fanns nog en hel del som den före detta amerikanska cockerspaniel-ägaren inte visste. Men jag sa inget.

EPILOG

Juli 2005

Nu har det gått nio år, och jag har väl fått lite mer erfarenhet. Om detta hade hänt nu, skulle jag nog vara mer påstridig mot veterinären. Jag har ju nu en större vana att vara på djursjukhus. Samma gäller hundinstruktörerna.

Jag kommer ihåg att jag kände en frustraton över att inte veta hur jag skulle bete mig gentemot Buster. Kanhända att Buster kände det. När man inte var beredd att han skulle göra utfall mot en, hoppade man ju till. Sekunden efter tillrättavisade jag honom dock bestämt. Man kan säga att jag improviserade lite. Kanske inte alltid så tydligt. (Det var vid dessa tillfällen som mina blåmärken uppstod.)

Att det tog ca 5 timmar på akuten gjorde mig faktiskt inte så mycket, eftersom jag inte kände någon smärta. Jag var mest tacksam att det fanns folk som kunde fixa till mig.

"*Jaha, det är hundbett*", sa läkaren lugnt när han slutligen kom för att undersöka mig. "*... då är det inte raka snitt som man vill ha när man syr. Och att skära till snitten vill man nog inte när det är i ansiktet så här. Vänta lite, så ska jag höra med en plastik-kirurg!*"

Läkaren gick iväg. Mina tankar snurrade i huvudet. Detta var ju inte riktigt vad jag ville höra. Efter en liten stund kom läkaren tillbaka: "*Plastik-kirurgen sa att det är lugnt. Så nu kör vi!*" Han var mycket noggrann att stygnen skulle komma rätt. (Ett stygn gjorde han om) Nu syns bara en liten "plupp" som minne av min Buster. Bedövningssprutan var fruktansvärd, annars kändes ingen smärta.

Kommer ni ihåg blodstänken på köksgolvet. De var noggrannt uppstädade (uppslickade) av Buster när vi kom hem. Han var lite huslig av sig den hunden (eller kuslig, välj själva).

Appropå Keaton, då nio månader när jag skrev detta, hade det inte varit några problem med, men det började dock tiden strax efter. Keaton var inte van att umgås med småbarn. Han tyckte de var besynnerliga varelser; kropp som en människa, men storlek som en hund. Och därtill uppför de sig som en mycket ohyfsad hund; står helt stilla med stel blick, stirrande rakt i ögonen.

Ett barn skrämdes honom ordentligt. Jag minns precis hur det gick till;

Barnet stod helt stilla och glodde länge på Keaton, som kände sig illa till mods där han låg. Jag ångrade efteråt att jag inte sa åt Keaton att komma till mig. Efter ett långt och tyst stirrande från barnet, så händer det: "*VOFF!!*", ropar barnet högt, samtidigt som det hoppar upp i luften. Varefter Keaton gör detsamma. Sedan var det kört. Alla barn skulle skrämmas bort. Ej så uppskattat av vare sig mig eller omgivningen.

"Inte nu igen!", suckade jag ledsamt. Skulle alla de som var emot att jag skaffade en springer igen få rätt. En kompis rekommenderade en ytterligare rikskänd hundinstruktör som bodde här i Åkersberga. (Vad praktiskt. Varför kände jag inte till henne tidigare.) Med hennes hjälp, och min påhittighet så var Keaton snart botad från sin "barn-fobi". Jag minns exakt när jag förstod att han hade förstått vad jag ville:

Stationsvägen vid nio-tiden på förmiddagen. Keaton nosar förstrött på trottoaren. Vi möter tre småbarn (med vuxen). Barnen är i just den höjden som Keaton tycker är läskigast, och de bär kepsar. (All typ av huvudbonad var fasanfullt enligt min hund.) Keaton har ännu inte upptäckt dom. Jag iakttar honom lugnt. Är nog med att inte råka dra i kopplet. Keaton upptäcker barnen. Plötsligt så händer det - HAN VÄNDER SIG OM, VÄNDER RYGGEN MOT BARNEN, OCH GÅR TILLBAKA MOT MIG!! "Får jag godis nu, matte?", undrade han lite uppförande. Var det någon som hörde mitt GLÄDJETJUT?